

Hoofdstuk I

Vind je ook niet, Nollie?

Hé? Wat zei hij nou zonet? Shit, ik ben niet aan het opletten. Ik ben afgeleid door alles wat er om me heen gebeurt. De verschillende andere gesprekken. De muziek die net iets te hard staat. De bedwelmende geur van het parfum van het feestvarken dat zojuist voorbijloopt. De kinderen die van links naar rechts stuiven.

'Ja, ik denk het.' Ik beaam het maar, dat is vast prima. Ook al heb ik geen flauw idee wat hij nu gezegd heeft. Ik wil hem niet tegen het hoofd stoten.

'Ah, dus jij vindt ook dat er te veel geld naar klimaat gaat.' Even sta ik met m'n mond vol tanden. Dan kan ik me herpakken.

'Eh... nou, ja, eh... niet helemaal.' Het lukt me om wat beter na te denken. 'Het klimaat is natuurlijk wel belangrijk.'

'Ja, tuurlijk. Maar om te denken dat we als klein landje de problemen van de hele wereld op kunnen lossen is natuurlijk onzin.' Ik weet dat dit argument niet heel sterk is, maar ik kan nu, op dit moment, niets bedenken om er tegenin te brengen. Mijn hoofd wil niet altijd goed meewerken op verjaardagen als deze. Alsof mijn gedachten verdwalen in een dikke mist. Ik neem een slok van mijn pijpje bier. Alsof het daar beter van wordt.

'Hmm,' is mijn zwaktebod. Hij gaat nog even door.

'Laten ze eerst in China maar eens zorgen voor minder kolen-centrales. Dan praten we verder.'

'Ja, dan praten we verder.' Lichtelijk verward en half verdoofd door de alcohol loop ik van hem vandaan. Ik zoek een rustig plekje vanwaar ik de boel kan overzien. Iets in een hoek-

je, waar de muziek iets zachter lijkt en het licht meer gedempt. Ik haal even diep adem. Ik kijk naar de verschillende mensen die op het feest zijn. Ik geniet van het kijken naar de mensen. Soms vind ik het naar om me af te zonderen, en voel ik me hulpeloos alleen. Maar nu is het even prima. Om even op adem te komen. Er wordt her en der om me heen af en toe gelachen en dat geeft me een prettig gevoel. Fijn dat deze mensen blij zijn. Dan zie ik dat de gastvrouw zich een weg naar me toe baant.

'Nollie, wat sta jij hier alleen?' Ze valt me om mijn nek en de aanraking doet me wat verstijven.

'Ik was even wat aan het bijkomen.'

'Aan het bijkomen? O ja, jij had dat ene. Eh, hoe heet dat ook weer?'

'Ja, klopt.'

'Kom mee, jij hoort er ook bij. Je hoort ook bij mijn feest!' En ze trekt me mee, het feestgedruis in.

Zomaar een verjaardag, zoals zo vele. Ik heb altijd dubbele gevoelens daarbij. Ik vind het enorm leuk om met verschillende mensen van ideeën te wisselen, of gewoon even bij te praten. Te horen hoe het met die en die wel niet is. Maar vaak is het veel en ben ik na afloop moe, omdat het me leeggezogen heeft. En blijf ik soms denken aan de dingen die gezegd zijn. Opnieuw en opnieuw. En wat ik een volgende keer wel niet vertellen zou. Maar ja, die volgende keer, dan ben ik het allang vergeten.

Dit was even een kleine introductie van mij - Nollie Beekman. Even een stukje uit mijn dagelijks leven. Nu kunnen we echt beginnen met het verhaal. En misschien wat standaard, maar ik denk dat we het beste bij de geboorte, bij mijn geboorte, kunnen beginnen. Want ik vertel toch het liefst een verhaal van begin tot eind.

Veel plezier. En dat meen ik echt. Dat hoop ik echt. Dat het geen doorbijten wordt. Dat je hem halverwege aan de kant legt met een "bleehh". Nee, dat hoop ik niet.

Je kunt dit boek gewoon doorbladeren, sla sommige stukken over als je wilt. Sommige stukken zijn echt saai - slaapverwekkend wellicht - sla die maar gewoon over. Daar heb ik geen moeite mee hoor, gewoon doen. Of sommige zijn eigenlijk te beschamend, die gedeelten zou ik ook liever hebben dát je ze oversloeg. Maar ik moet ze optekenen. Ik moet het hele verhaal vertellen, ook die dingen die ik liever niet wil, maar wel moet. Even als waarschuwing: dit is geen heldenverhaal. Als je een spannend boek verwacht, kun je dit beter aan de kant leggen.

Het was maandagmorgen rond negen uur dat ik ter wereld kwam. Een gezonde, mannelijke baby van zo'n vijf pond. Alleen was ik een beetje te vroeg op deze wereld gekomen, een maandje ongeveer. Ik zag eruit als een oud manneke, vol rimpels en haren. Die vroeggeboorte had in onze buurt nogal een naklank. Een achtmaands kindje bracht namelijk ongeluk, het voorspelde niet veel goeds. Zo ging ik over de tongen. Het kind zou opgroeien voor rad en galg. Nou ja, dat laatste misschien niet, maar het was niet positief. Onze buurt, dat was in de Achterhoek. Op een ouderwetse boerderij met koeien en wat kippen. Een kleinschalige boerderij waar drie generaties woonden, samenleefden en werkten.

Het was voor mij een fijne plek om op te groeien. Ik was heel veel buiten. Met mijn twee zussen, soms met mijn ooms, maar ook heel vaak alleen. Ik had vaak genoeg aan mezelf.

Later, toen ik naar school ging, bleef dit zo. Ik had niet veel aansluiting met de andere kinderen. Anderen zeiden soms: 'Wat sneu, hij heeft geen vriendjes!' of 'Speel je nou weer helemaal alleen?' En dat voelde als falen. Ik voldeed daarmee niet aan de verwachting dat je vriendjes moet hebben.

Toch was ik verder een onopvallende jongen. Rustig - ik zei geen woord in de klas, behalve als me wat gevraagd werd. Niet goed, maar ook niet slecht presterend op school. Niet opvallen, want dat vond ik eng. Om de aandacht te krijgen in de klas. En ik was sowieso veel liever buiten. School voelde beklemmend,